

i overensstemmelse med gældende ret. Efter forslaget er det dog ikke nødvendigt, at den udenlandske anmelder er hjemmehørende i et af de lande, der har tiltrådt Pariser-konventionen, eller et land, med hvilket Danmark har særoverenskomst om gensidig registrering af varemærker. Herved er varemærkeloven bragt i overensstemmelse med patentloven og mønsterloven, i hvilke der ikke lægges vægt på, hvor ansøgeren er hjemmehørende.

Forslagets § 29 indeholder hjemmel for såkaldte telle-*quelle*-registreringer. Reglen findes ikke i den gældende lov, men under hensyn til Pariser-konventionens art. 6, afl. A har der fra de øvrige nordiske landes side været stemning for at optage den i lovene.

Forslagets § 31 vedrører fuldmagtsforholdet for anmeldere, der ikke har bopæl her i riget. Som en ny regel udtales det, at såfremt fuldmagtsforholdet bortfalder, og mærkeindehaverne, efter at være varslet, ikke udpeger en ny fuldmægtig, skal mærket slettes af varemærkeregistret. Reglen er i overensstemmelse med den tilsvarende regel i den gældende patentlov.

Kapitel V.

Om overdragelse og licens.

Forslagets § 32 fastslår, at varemærker er frit overdragelige, d. v. s. at et mærke kan afhændes uden samtidig afhændelse af den forretningsvirksomhed, hvori det har været anvendt. Reglen betegner en udvidelse i forhold til den gældende lovs § 8, idet den gælder alle varemærker, medens den gældende lovs § 8 alene tager sigte på det registrerede varemærke.

Forslagets § 34 giver indehaveren af et registreret varemærke ret til at lade andre anvende mærket i erhvervsøjemed (licens). Reglen er ny i dansk varemærkelovgivning. Noget forbud mod at give andre ret til at benytte et registreret varemærke indeholder den gældende lov imidlertid ikke, og i praksis har notering af licenser da også fundet sted i enkelte tilfælde, hvor det har været utvivlsomt, at den meddelte licensret ikke kunne siges at være i strid med varemærkets formål. Da interessen for notering af licenser har været i fortsat stigen, har man fundet det rigtigst, at der i en ny varemærkelov indføres lovhjemmel herfor. Licenstageren kan ikke uden særlig aftale herom videreoverdrage sin licensret.

Reglen i forslaget § 35 indebærer, at også pantsætning af og udlæg i varemærker kan finde sted, hvilket dog i praksis næppe får større betydning.

Kapitel VI.

Om forbud mod brug af vildledende varemærker.

Efter forslaget § 36, stk. 1, kan det, såfremt brugen af et varemærke efter stødfulden overdragelse eller efter meddelt licens bliver vildledende, ved dom forbydes at anvende mærket i den foreliggende skikkelse. Paragraffens 2. stk. indeholder en generel regel, hvorefter vildledende varemærker eller brug af varemærker på vildledende måde ved dom kan forbydes. Efter 3. stk. skal sag efter denne paragraf kunne rejses af direktøren for patent- og varemærkevæsenet samt af enhver, der har retlig interesse deri.

Kapitel VII.

Bestemmelser vedrørende retsbeskyttelsen.

Den i den gældende varemærkelov indeholdte regel, der hjemler frihedsstraf for forsætlig eller uagtsom krænkelse af retten til et registreret varemærke, er udeladt. Bødestraf i forbindelse med skadeserstatningsreglen må anses for tilstrækkelig. Som en ny regel indeholder forslaget § 38 en bestemmelse om, at den, der krænker en varemærkeret, uden at dette sker forsætligt eller uagtsomt, således at erstatning ikke skal erlægges, kan kendes pligtig at udbetale den ved den ulovlige handling indvundne fortjeneste til den krænkede i det omfang, i hvilket denne har lidt tab.

Kapitel IX.

Forskellige bestemmelser.

De af direktoratet for patent- og varemærkevæsenet i henhold til loven truffene afgørelser kan efter forslaget § 44 inden 3 måneder fra afgørelsens dato af anmelderen indbringes for handelsministeren, uden at adgangen til at få spørgsmålet afgjort ved domstolene derved udelukkes. Medens den gældende varemærkelov ikke indeholder nogen frist, inden hvilken en afgørelse skal indbringes for domstolene, foreslås det i § 44, at sådan sag skal være rejst inden 6 måneder efter den af direktoratet eller handelsministeren truffene afgørelse.

Ifølge § 46 fastsættes afgifterne for anmeldelser til varemærkeregistret ved bekendtgørelse fra handelsministeriet, i lighed med hvad der gælder for anmeldelser til aktieselskabsregistret og firma-registrene. Det er fundet uhensigtsmæssigt, at en tilpasning af afgifterne til eventuelle forskydninger i varemærkeregistrets omkostninger skal udkræve lovændring.